

מתוק מדבש

כניסת השבת – 19.10
יציאת השבת – 20.23
רבנו תם (72 דקות זמנית) - 21.06
(אופק חדרה)

יום שישי בשעה 17.00
ישודר אי"ה שיעור על פרשת השבוע:
השיעור ישודר בליג' בקול הלשון'
(להאזנה 03-6171111)

ביום שבת קודש
17.00 שיעור פרשת שבוע
מנחה ב 18.00
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
ברוכים הבאים pes ה'

שנה שביעית - גיליון 282
פרשת בהעלותך
תשפ"א

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
פניית הכנסת 'פני יוסף' לצאת ארצה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

לא אמר להם משה לישראל כלום משום 'חולשא דאורחא' (חולשת הדרך). ואיזו חולשה הייתה אם הענן היה נושאם? מתרץ ה'שפתי צדיק': כלל ישראל היו נישאים ע"ג הענן זולת הגרים והחוטאים מעם ישראל כדוגמת המתאוננים שהענן פלט אותם. וכפי המובא בתרגום יונתן על הפסוק 'ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים' שנטל אנשים משבט דן שלא היה הענן מקבלם בגלל העבודה זרה – פסל מיכה שהיה ביניהם. וכן נאמר 'ויזנב בך כל הנחשלים אחריו'... ולפי זה מובנים דברי רש"י כי המתאוננים התלוננו על כך ששלושה ימים לא נחו מעינוי הדרך כיוון שנצרכו ללכת ברגל כיוון שהענן פלט אותם (כי הרשיעו קודם לכן). וכמו כן במתן תורה משה לא אמר להם כלום ביום הראשון משום חולשת הדרך, והתחשב בכל אילו שנפלטו מהענן כמו הגרים והחוטאים. **מתוק מדבש!**

ובעניין זה חשבתי להוסיף בס"ד: עד כמה חובה עלינו להודות ולהלל לקב"ה על כך שגם בימינו נושא את כלל עם ישראל בשמירה נפלאה ומיוחדת. אם זה ביציאה של עם ישראל מהקורונה, כאשר בכל העולם עדיין ניגפים אלפים ורבות. ושלא יגידו שזה בזכות אדם זה או אחר שהביאו את החיסונים, כי גם זה הוא חסד של א-לוקי ישראל שזימן דווקא לנו את החיסון הנכון בזמן הנכון. וכמו כן במבצע 'שומר החומות' במשך כשבועיים נשלחו לעבר הדרום ומרכז הארץ אלפי טילים שברוך ה' כמעט ולא פגעו בנפשות כלל. וגם כאן יהיה מי שיאמר שזה בזכות 'כיפת ברזל' ועוד... וצריך לדעת שעצם זה שזכינו לאותה 'כיפת ברזל' זה חסד מא-לוקי ישראל, אך גם אותם טילים שלא יורטו נפלו ללא פגיעה בנפשות, כמו ששמעתי ממתנדב בארגון 'הצלה' שרואיין ברדיו שראה בעיניו טיל שנפל בין שני בתים וטיל אחר שנפל בוילה שבנס לא היו שם בני הבית ועוד ניסים רבים... ועל כל אלה ועוד חובה על כולנו לשאת עיניים לשמים ופשוט לשיר 'מזמור לתודה'...

ובציין מפצא 'אור החומות' איתא דפדיותא
יום ירושלים נפל על כנס ולפיכך כרצ"ח ביום פהיר.
אנס הכי גדול היה הכחמאס הצלילוח 93104 צליליכרא
את מערד האוצר תוק פחות 24 עצות...

ויהי בשנה השנית בחודש השני בעשרים בחודש נעלה הענן מעל משכן העדות ויסעו בני ישראל... (י', יא-יב)
מדוע היה צורך להדגיש את תאריך יציאתם למסע? מדייק הרה"ק שר שלום מבעלזא זיע"א: **הקדמה:** לפני קבלת התורה היו ישראל זקוקים להכנה רוחנית של מט' יום מיציאתם ממצרים. אך כיוון שחטאו בחטא העגל ירדו

ויעש כן אהרון אל מול פני המנורה העלה נרותיה (ח', ג')
רש"י: ויעש כן אהרון – להגיד שבחו של אהרון שלא שינה... והקשו המפרשים מה שייך לשבח את אהרון שלא שינה? מתרץ ה'פנינים יקרים' תירוץ יקר: ויש לשאול שאלה נוספת: מדוע נאמר 'ויעש כן אהרון... כאשר ציווה ה' את משה'? היה לו לומר כאשר ציווה משה את אהרון. ויש לומר כי אהרון השיג בדעתו כוונה נפלאה במצוות הדלקת המנורה שאותה משה לא אמר לו. וכמו שראינו אצל בצלאל שנאמר 'ובצלאל... עשה כאשר ציווה ה' את משה' שהקדים את עשיית המשכן לארון ולכלי המשכן ולא כפי שמשה אמר לו לבנות ארון וכלים ואח"כ משכן (מדרש). ומהי אותה כוונה נפלאה? במנורה כידוע היו שבעה נרות, הנר המערבי באמצע, מימינו שלושה נרות ומשמאלו שלושה נרות, והם כנגד שבעה כוכבי הלכת שצ"ם חנכ"ל שבתאי צדק מאדים חמה נוגה כוכב (כדור הארץ) לבנה. וגם כנגד שבעה כורתי ברית: אברהם יצחק יעקב משה אהרון דוד ושלמה (וי"א יוסף ודוד). החמה היא כידוע כנגד משה (פני משה כפני חמה) מימינו שלושה כוכבים כנגד שלושה האבות ומשמאלו שלושה כוכבים כנגד אהרון דוד ושלמה. הקב"ה ציווה את משה שהדלקת המנורה תיעשה באופן ששלושת הנרות מימין ומשמאל יפנו לעבר הנר המרכזי, והסביר למשה שזה כנגד הנר שמייצג את משה, אך משה רבנו לא גילה לאהרון את הסוד הזה, הן מצד הענווה והן כדי שלא לבייש את אהרון היות והוא גדול ממנו בשנים, בכך שהנר של כולם כולל אהרון פונה כנגד משה. ואילו אהרון קדוש ה' השיג את הכוונה הזו מדעתו בלי שמשה אמר לו, והדליק את המנורה בשמחה ועשה זאת 'כאשר ציווה ה' את משה' ולא כאשר משה ציווה אותו, באופן שכל הנרות מכוונים כנגד משה רבנו. וזהו שבחו של אהרון שלא שינה מכוונת הקב"ה שכאמור נמסרה למשה ומשה בענוותנותו לא מסרה לאהרון. **מתוק מדבש!**

ויאמר משה לחובב... נסעים אנחנו אל המקום אשר אמר ה' אותו את לכם לכה איתנו והטבנו לך... (י', כט')
המילה 'נסעים' כתובה ללא ו' וכאילו נכתב ניסעים אנחנו והסביר בספר 'שפתי כהן' (הובא בספר 'ברכת אברהם') כי בני ישראל היו נישאים ע"ג הענן ואילו חובב שהוא יתרו כמו כל הגרים לא היו נישאים על הענן, כפי שמובא בזוהר הקדוש (דף קצא, ב') שהגרים היו תמיד מחוץ לענן. ויש להקשות: הרי בהמשך הפרשה נאמר (יא, א') 'ויהי העם כמתאוננים רע באוזני ה'...' וביאר רשי שהתאוננו 'אוי לנו כמה לבטנו בדרך הזה שלושה ימים שלא נחנו מעינוי הדרך'. ולכאורה מה עינוי דרך היה? הרי הענן היה נושאם? וכמו כן יש להקשות על המובא בגמרא (שבת פו, ב') רבי יוסי אומר, כהוכחה לסברתו שבשבעה בסיוון ניתנה תורה, ביום ראשון בשבוע נקבע ראש חודש סיון ובאותו היום

מדרגתם הרוחנית והוצרכו למנות שוב מט' ימים מיום א' בניסן שבו הוקם המשכן וחזרה השכינה לשכון בתוכם, עד ליום כ' באייר, ובמלאת מט' ימי ההכנה הללו הורשו לצאת למסעם לארץ ישראל.

וכל זה כדי להראות את חשיבותה של ארץ ישראל.

מתוך מדב"ה

ולסיים הצעה על תקווה לאוהב:

כל החטים לא היו רשעים הנטה, החל מפסח תש"ס
לא היה פסח, חטי תשרי לא היו חטים, לא בצמח לא
היה לא בצמח ולא שבועות. צלינו להתפלל
'תענה באב' לא יהיה 'תענה באב' ויהי חטא.

רעיון וסיפור – צדיק נזר והקב"ה מקיים...

על פי ה' יחנו בני ישראל ועל פי ה' יסעו את משמרת ה' שמרו על פי ה' ביד משה (ט', כג')

ויש לשאול מצד אחד נאמר 'על פי ה' יסעו' ומצד שני 'על פי ה' ביד משה' הכיצד?

מסביר רש"י (פסוקים יח', כ') 'על פי ה' יסעו': כיוון שהיו ישראל נוסעים (צריכים לנסוע) היה עמוד הענן מתקפל ונמשך על גבי בני יהודה כמין קורה, תקעו והריעו ותקעו ולא היה מהלך עד שמשה אומר קומה ה'.

'על פי ה' יחנו' - כיוון שהיו ישראל חונים (צריכים לחנות) עמוד הענן מתמר ועולה ונמשך על גבי בני יהודה כמין סוכה ולא היה נפרש עד שמשה אומר 'שובה ה' רבבות אלפי ישראל' הוי אומר על פי ה' וביד משה'.

ולא משה בלבד זכה לכך, אלא כל צדיק בעם ישראל וכדברי רבנו 'אור החיים' הקדוש (פרשת בשלח) 'התנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה ולעשות כל אשר יגזרו עליהם וממשלתם עליהם כממשלת הקב"ה.

ובעניין זה סיפור מופלא (ע"פ 'מרוה לצמא' במדבר' תשפ"א):

הגאון הקדוש רבי יוסף תאומים זצוק"ל (בעל 'פרי מגדים') היה נחבא אל הכלים ובורח מכל פרסום וכבוד.

בהגיעו לפרקו נשא לאישה את בתו של רבי אליקים מהעיר קומרנא, אשר קיבל על עממו לפרנס את האברך העילוי במשך מספר שנים. עם תום אותן השנים נאלץ העילוי הצעיר לתור אחר מקור פרנסה ומחיה למשפחתו.

הוא החליט לשמש כמלמד תשב"ר (תינוקות של בית רבן) שאומנם הייתה נחשבת כפרנסה מצומצמת ודחוקה, אבל היוותה מלאכת קודש שאפשרה לו להמשיך ללמוד תורה.

באותם ימים לא היו מוסדות מסודרים של תלמודי תורה וכל הורה היה שוכר מלמד פרטי לבנו, כאשר הלימוד היה מתקיים בבית המדרש העירוני או באחד מבתי הילדים.

עם היותו טרוד שעות רבות בהתמסרות לתלמידיו לא נטש רבי יוסף את משימת חייו לחבר חיבורים תורניים ולכך ניצל את שעות הבוקר המוקדמות ואת שעות הלילה המאוחרות. וכל זאת תוך הסתרת גדלותו מעיני הבריות.

ואולם אט אט החלו יהודי קומרנא לגלות שתחת גלימת הפשטות של המלמד הצעיר מסתתר לו ענק בתורה. ויחד עם זאת נודע ליהודי העיר כי אותו גדול בתורה המשמש כמלמד לילדי העיר עני מרוד הוא וימים רבים הוא סובל מחרפת רעב. לאור זאת קיבלו ההורים על עצמם את עול

ארוחות המלמד על פי תורנות וחלוקה ביניהם. כל יום היה מוזמן המלמד לסעוד את סעודת הצהרים בביתו של אחד מהם.

יום אחד הוזמן רבי יוסף לסעוד בבית אחת המשפחות בעיר. בני הבית התרגשו מאוד לקראת בואו.

בהגיע השעה היעודה המתינו בני המשפחה בהתרגשות לבואו של הרב הצדיק. הדקות עברו, שעה נוספת חלפה והרב לא הגיע. ידעו בני המשפחה כי כנראה אותו צדיק

'שכח' את עצמו בבית המדרש וצלל למעמקי ים התורה. פנה אבי המשפחה לבתו הקטנה בת השלוש ואמר לה

'חנה'לה, לכו נא לבית המדרש לקרוא למלמד ולהזכירו שהוא צריך להגיע אלינו'. קטנה בשנים הייתה חנה'לה,

בקושי ידעה לדבר, אך את הדרך לבית המדרש ידעה בעל פה, והזדרזה חיש מהר לקיים את מצוות אביה.

'רבי יוסף! רבי יוסף! אבא אמר שהגיעה השעה לבוא לאכול בביתנו' קראה הזאטוטה בקול דקיק. הקול התפזר

בחלל בית המדרש ורק המלמד עצמו לא שמע אותו כלל... הוא התהלך הלך ושוב, מצחו חרוש קמטים ופיו ממלמל

דברי תורה, הילדה הקטנה ניסתה להתקרב יותר וקראה בקול חזק יותר 'רבי יוסף מחכים לך' אך רבי יוסף כלל אינו שומע, הוא משוטט בעולמות עליונים ומנותק מן העולם.

ובינתיים, אבי המשפחה רואה כי הבת לא שבה, הוא החליט ללכת בעצמו לבית המדרש... עם הגיעו הוא נפעם

ממראה עיניו... הרב פוסע הלך ושוב, פניו מאירות כלפידי אש והילדה הקטנה קוראת לעברו שוב ושוב.

הוא חיבק את ילדתו הקטנה ואמר לה 'חנה'לה המתוקה, בואי נחזור הביתה, הרב כעת כמו מלאך ה' באמצע הלימוד

ומלאכים אינם זקוקים לארוחת צהרים' בשעת ערב נשמעו נקישותיו של המלמד על דלת בית

המשפחה, בצהלת פנים הכניסו אותו הביתה, עקרת הבית מיהרה לחמם את התבשילים והשולחן נערך שוב.

'אני מוכרח לבקש את סליחתכם על האיחור' אמר רבי יוסף 'היום סיימתי לערוך חיבור מקיף על אחת ממסכתות

הש"ס, העברתי במוחי את כל החיבור ושכחתי לגמרי מהזמנתכם הברוכה, אנא סלחו לי'...

'בוודאי שאנו סולחים' אמר האבא והוסיף לספר למלמד על הילדה הקטנה שקראה לו פעמים רבות ללא הצלחה.

למשמע הדברים נחרד המלמד כמי שנכווה בלבו ואמר 'אוי לי שגרמתי בעקיפין חלישות הדעת לבת ישראל'.

הוא ביקש להפיס את דעתה וביקש שיקראו לה אל החדר, הוא פנה אליה ואמר 'בתי, יהי רצון שתזכי לאריכות ימים

ושנים ולשיבה טובה ומופלגת בבריאות איתנה'.

כעבור יותר מתשעים שנה עמדה אותה חנה'לה שהפכה לשישה באה בימים, בריאה ורעננה, וסיפרה את סיפור

ברכתו של הגאון בעל 'פרי מגדים' באוזניו של רב העיר קומרנא באותם ימים - הגאון רבי מרדכי יצחק הכהן

גלאנץ זצ"ל, והוא הוסיף והעיד כי אותה אישה המשיכה לחיות עד לגיל מאה שנה בבריאות איתנה.

וממשלתם (של הצדיקים עמלי התורה) כממשלת הבורא ברוך הוא (אור החיים - בשלח). הם גוזרים והקב"ה מקיים!!!

שבת שלום ומבורך!

לע"נ: אבי מורי ממוסד בן ג'רזה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל
יעקב בן רבקה ז"ל / מימון טפירו בן מוזל טוב ז"ל / שלמה מלכה בן
אסתר ז"ל / רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת: דקל מלכה - להצלחה כללית / אורי ישראל - רפ"ש
סוזן בת ימנה - רפ"ש / אהרון בן מסעודה - רפ"ש / דוריאן הודיה בת
נעמי - לרפ"ש / נועם חן בת שולה - רפואה שלימה